

Jesenska pesen.

Slava, jesén ti, preljubljeni čas,
Préjmi pozdrave, vriskánje od nas!
Dá-si užé je šel sterk čez morjé,
Kamor vsi pevci krilati bežé;
Dá-si užé se obleta drevó,
Cvetje podlések dviguje goló:
Vendar živenje, mogočno kipèč,
V tersovih žilah še bije gorèč;
Vendar sedaj preveseli smo mí —
Grózdije, oh! kako sládko si tí!

Slava, jesén ti, preljubljeni čas,
Préjmi pozdrave, vriskánje od nas!
Tam iz vinógrada nésemo sad,
V solnci dozórel leskáče se zlat;
Da bi ne bila nosáča krepká,
Ne bi ga vzdígniti mogla obá!
Bratci, sestrice! stopite okrog,
Grózdni sok pijte jeséni iz rok!

Naj se zdravíjce veséle glasé,
Kákoršnim serca nas sama učé:
Pervo napijaj továrišu vsak,
Vsak iz nas bodi možák, poštenják;
Vzklíknimo v drugo: živí naj jih Bog,
Kar jih je skerbnih o sreči otrok;
Tretji napój iz globíne sercá
Naj domovini predragej veljá!

Lujiza Pesjakova.

Priporočilo.

Mlad napoljski plemič, ki doma nij dobil sebi ugodne vojaške službe, hotel je 1774. leta stopiti v službo avstrijskega kralja ali nemškega cesarja. V ta namen si poišče nekaj priporočilnih listov in se podá na Dunaj. Gredóč najde v Gradcu tri tujce, s katerimi se je v nekej gostilnici razgovarjal in večerjal. Bili so Nemci, a govorili so francoski med soboj. Kmalu se sprijaznijo in naš popotnik jim zaupljivo pové svojo naméro.

Ko ga zaslišijo, pravi jeden teh gospodov: „ne zamerite, jaz menim, da niste dobro storili, ker k Nemcem hodite. Časi so že dolgo mirni, in dosti je domačih plemičev, iskajočih si službe; zatorej ne verjamem, da bi kak tujec dobil častno službo pri vojni.“ — „Kdo vé,“ reče Napoljec, „za delo

sem pripraven, in močno želim, da bi mogel pokazati svojo pridnost in hrabrost. Tudi imam nekaj priporočilnih listov od zelo imenitnih oseb. Poskusil bodem svojo srečo, potlej bodi, kar bodi!“ Nato reče tuji nemški gospod: „ker ste tako določno namenjeni na Dunaj, znal bi vam tudi jaz kako priporočilo podati, ki menda ne bode najslabše. Pisal bodem generalu Lascy-ju, in osobno mu boste to pismo izročili.“ Z veliko hvaležnostjo vzame Napoljec priporočilni list in dalje potuje.

Ko pride na Dunaj, oddaja priporočilna pisma, kamor so bila namenjena. Tudi za generala Lascy-ja je imel nekaj listov, katere mu kmalu oddá; a óno pismo, ki ga je med potom dobil, založil je nekam in nij ga mogel dobiti. Ko general pisma prebere, obžaluje, da mu za zdaj ne more pomagati. „Okoliščine niso ugodne, tudi zdaj nemam nobenega izpraznenega mesta,“ tako se je izgovarjal general. Plemič je kaj tacega že pričakoval, zato se nij začudil, in tudi nij upanja izgubil. Večkrat je obiskal generala, da se mu pokloni in priporoči; bil je tudi vselej prijazno sprejet, a službe vendar nij dobil.

Necega dne najde nenadoma óno izgubljeno pismo. Takój hití k generalu, podá mu list in mu tudi razloži, kje je list dobil in kako ga je izgubil. Lascy list odpre, bere ga, čudi se in z glavo zmajuje. Ves zavzet povpraša plemiča, je li poznal gospoda, kateri mu je to pismo izročil? „Ne, nijsem ga poznal,“ odgovori mladeneč. „Pa vedite,“ reče general, „to pismo vam je dal cesar sam. Prosili ste za službo nižjega častnika, a cesar mi ukazuje, da vas postavim za stotnika. To tudi ste od tega trenutka in bodite zato cesarju hvaležni.“

Kdor ima resnično voljo priden biti, ta lahko povsod dobi kako službo; lenuhov in neznačajnikov se vsak izogiblje.

F. Rup.

Koliko listov ima kako drevo.

Plemenit gospod je imel šaljivega lovca, katerega si je deržal bolj zaradi šale nego li zaradi lova. Ako je gospodu v samotnem gradu dolg čas bilo, poklical je lovca in šla sta na izprehod okolo doma. Kar mu je gospod zastavil z besedo, vse je lovec odgovoril vselej modro in zelo šaljivo.

Necega dne se je gospod z lovцем izprehajal po drevoredu in mu je rekel, da mu naj v polovici ure prešteje in pové, koliko listov ima največje drevo v drevoredu. Gospod si je mislil, da lovec tega ne bode mogel storiti in je bil zelo radoveden, kako bode šaljivec to nalogo rešil. Ali kako se začudi gospod, ko mu lovec reče, da bode svojo nalogo rešil prej nego v pol uri. „Ukažite samo,“ reče lovec, „kje da pričnem šteti, od spodaj ali od zgoraj drevesa?“ Gospod mu reče, naj prične v verhu drevesa. Lovec takój spleza na drevo, a gospod ide dalje. Za četert ure prihití že lovec za gospodom rekoč: „liste na drevesu sem že preštel.“ — „No, koliko pa jih je?“ vpraša gospod. „Od verha doli jih je ravno toliko, kakor od spodnjih vej do verha, a števila si nijsem zapisal, ker mi tega nijste rekli,“ odreže se lovec.

Gospod se mu nasmehljá in potisne mu v roko zlatník (cekin).

Šim. Punc̃ah.